

บันทึก

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติวัตถุที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ.

ตามที่กระทรวงสาธารณสุขได้เสนอร่างพระราชบัญญัติวัตถุที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ตามหนังสือกระทรวงสาธารณสุข ด่วนมาก ที่ สส. ๐๗๐๑/๐๘ ลงวันที่ ๓ มกราคม พ.ศ.๒๕๖๒ ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มีมติรับหลักการเมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๖๒ และส่งให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณาตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนมาก ที่ สร. ๐๒๐๓/๘๒๗ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๖๒ นั้น ในการเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ต่อคณะรัฐมนตรี กระทรวงสาธารณสุขได้ให้เหตุผลว่า โดยที่ปัจจุบันได้มีการนำเอาเคมีวัตถุมาใช้ในชีวิตประจำวันกันมาก และเคมีวัตถุบางอย่างอาจทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนได้หลายประเทศจึงดำเนินการให้มีกฎหมายในลักษณะ “กฎหมายควบคุมวัตถุที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ” (Hazardous substances control) แต่กฎหมายของไทยที่ใกล้เคียงคือพระราชบัญญัติวัตถุมีพิษ พ.ศ.๒๕๑๐ ซึ่งควบคุมแต่เฉพาะเคมีภัณฑ์ที่มีพิษร้ายแรงบางชนิดเท่านั้น จึงจำเป็นต้องมีพระราชบัญญัติวัตถุที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพนี้อีกฉบับหนึ่ง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๘) ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติวัตถุที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ดังกล่าวประกอบกับได้ฟังคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (กรมวิชาการเกษตร) กระทรวงมหาดไทย (กรมโยธาธิการ) กระทรวงสาธารณสุข (กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์และสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา) และกระทรวงอุตสาหกรรม (กรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมวิทยาศาสตร์และสำนักงานพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ) แล้ว มีความเห็นดังนี้

(๑) ในความเห็นของกระทรวงสาธารณสุขที่ว่าพระราชบัญญัติวัตถุมีพิษ พ.ศ. ๒๕๑๐ ใช้ควบคุมได้แต่เคมีภัณฑ์ที่มีพิษร้ายแรงบางประเภทนั้น ความจริงในแง่กฎหมายนั้นพระราชบัญญัติวัตถุมีพิษ พ.ศ.๒๕๑๐ จะใช้ควบคุมกับ “สารออกฤทธิ์” อันได้แก่ “เคมีภัณฑ์หรือสิ่งอื่นที่มีคุณสมบัติอาจทำให้เกิดอันตรายแก่บุคคล สัตว์ พืช หรือทรัพย์สิน” ตลอดจนอาจใช้ควบคุมวัตถุทุกชนิดที่มีสารออกฤทธิ์ดังกล่าวผสมอยู่ด้วย เพราะตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว “วัตถุมีพิษ” หมายความว่า “สารออกฤทธิ์หรือวัตถุที่มีสารออกฤทธิ์ผสมอยู่” ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติวัตถุมีพิษ พ.ศ.๒๕๑๐ เป็นกฎหมายกลาง (general law) ที่อาจใช้บังคับกับเคมีภัณฑ์ได้ทุกชนิด ตั้งแต่การผลิต การส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร การส่งออก การมีไว้การขาย การขนส่ง การเก็บรักษา การแสดงฉลาก จนถึงการใช้และทำลาย ทั้งยังอาจใช้บังคับกับสิ่งอื่นที่มีคุณสมบัติอันอาจทำให้เกิดอันตรายแก่บุคคล สัตว์ พืช หรือทรัพย์สินได้อีกด้วย คือรวมทั้งเคมีวัตถุ (chemical substances) ชีวะวัตถุ (biological substances) และวัตถุกึ่งเคมีกึ่งชีวะ (toxin) ดังจะเห็นได้ว่าในปัจจุบันพระราชบัญญัติวัตถุมีพิษ พ.ศ.๒๕๑๐ ได้กำหนดให้เม

ทิลแอลกอฮอล์ชนิดเข้มข้นเกินร้อยละ ๙๕ เป็นวัตถุมีพิษตามพระราชบัญญัตินี้ อันทำให้ผ้าเช็ดหน้าแช่เย็นที่มีเมทิลแอลกอฮอล์ดังกล่าวอยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ด้วย

(๒) แม้ในเหตุผลที่กระทรวงสาธารณสุขยกขึ้นได้กล่าวแต่เฉพาะเคมีภัณฑ์แต่สาระในร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวกลับครอบคลุมถึง “วัตถุอันตราย” อย่างอื่นนอกจากเคมีภัณฑ์อยู่ด้วย กล่าวคือ ร่างพระราชบัญญัตินี้ครอบคลุมถึง (๑) วัตถุมีพิษ (toxic) กัดกร่อน (corrosive) ระคายเคือง (irritant) กระตุ้นอย่างแรง (strong sensitizer) ไวไฟ (flammable) เผาไหม้ง่าย (combustible) ทำให้เกิดแรงกดดัน (pressure) และที่ทำให้เกิดอาการจุกของการหายใจ (ingestion) (๒) วัตถุหรือของผสมของวัตถุที่มีลักษณะตาม (๑) (๓) สารกัมมันตรังสี (radioactive) และ (๔) เครื่องเล่นและของใช้สำหรับเด็กที่อาจก่อให้เกิดอันตรายทางไฟฟ้า ทางกลไก หรือทางความร้อน โดยร่างพระราชบัญญัตินี้กำหนดมาตรการควบคุมตั้งแต่ขั้นการกำหนดมาตรฐาน การผลิต การนำเข้า การนำผ่าน การส่งออก การมีไว้ การขาย การขนส่ง การเก็บรักษา การแสดงฉลาก การใช้ และการทำลาย และการจะใช้กฎหมายนี้ควบคุมะแห่งบทบังคับจึงเป็นเช่นเดียวกับพระราชบัญญัติวัตถุมีพิษ พ.ศ. ๒๕๑๐ นั้นเอง ซึ่งถ้าจะประสงค์ให้ร่างพระราชบัญญัติวัตถุที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. นี้เป็นกฎหมายกลางที่ใช้ควบคุม “วัตถุอันตราย” ทุกชนิดแล้ว ก็ควรไปพิจารณาแก้ไขรวมกับพระราชบัญญัติวัตถุมีพิษ พ.ศ. ๒๕๑๐ นั้นเพราะขอบเขตของกฎหมายใกล้เคียงกันอย่างมาก แต่การจะมีพระราชบัญญัติใหม่นี้ก็ฉบับหนึ่งจะทำให้เกิดการซ้ำซ้อนกัน ถึงแม้ร่างพระราชบัญญัตินี้จะกำหนดวัตถุที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพจะไม่นับรวมถึง “วัตถุมีพิษ” ตามพระราชบัญญัติวัตถุมีพิษ พ.ศ. ๒๕๑๐ ด้วยก็ตาม เมื่อคณะกรรมการตามกฎหมายทั้งสองนี้เป็นคนละคณะกัน และร่างพระราชบัญญัตินี้ให้กระทรวงสาธารณสุขการเพียงกระทรวงเดียว ในขณะที่พระราชบัญญัติวัตถุมีพิษ พ.ศ. ๒๕๑๐ มีกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และกระทรวงอุตสาหกรรมร่วมกันรักษาการ ความสับสนและความซ้ำซ้อนจะเกิดขึ้น การควบคุมวัตถุประเภทต่าง ๆ จะขึ้นอยู่กับว่ากระทรวงใดจะประกาศกำหนดให้ควบคุมวัตถุใดในแง่ใดก่อนกันเท่านั้น ทั้งยังอาจเกิดควบคุมซ้ำซ้อนกันได้ด้วย การควบคุมวัตถุในประเภทเดียวกันจะกระจายไปเป็นอำนาจของหลายกระทรวง โดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายหลายฉบับ นอกจากการประสานงานกันระหว่างส่วนราชการจะไม่เกิดขึ้นแล้วยังจะก่อความยุ่งยากให้แก่ประชาชนด้วย

(๓) การควบคุมวัตถุที่มีอันตรายต่าง ๆ ตามกฎหมายของไทยเป็นไปตามกฎหมายหลายฉบับ และวัตถุที่อาจประกาศควบคุมได้ตามร่างพระราชบัญญัติวัตถุที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. นี้ ก็มีกฎหมายฉบับอื่นๆ ควบคุมได้อยู่แล้ว กล่าวคือ

(๓.๑) วัตถุมีพิษ กัดกร่อน ระคายเคือง กระตุ้นอย่างแรง ไวไฟ เกิดอาการจุกของการหายใจ สารกัมมันตรังสี และวัตถุอื่นอันอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อคน สัตว์ พืช หรือทรัพย์สินอื่น ตลอดจนของเล่นเด็กและของใช้สำหรับเด็กที่มีวัตถุดังกล่าวผสมอยู่ นั้น อยู่ในความควบคุมของพระราชบัญญัติควบคุมเชื้อโรคและพิษซึ่งมาจากสัตว์ซึ่งเป็นภัย พ.ศ. ๒๔๗๕ พระราชบัญญัติควบคุมมาตรฐานชีววัตถุ พ.ศ. ๒๔๘๓ พระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. ๒๕๐๔ พระราชบัญญัติวัตถุมีพิษ พ.ศ. ๒๕๑๐ พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๑๒ และ

พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.๒๕๑๘

(๓.๒) วัตถุไวไฟ เผาไหม้ง่าย และทำให้เกิดแรงกดดัน อันอาจทำให้เกิดอันตรายได้โดยเหตุแวดล้อมภายนอก (Intervening cause) หรือโดยความไม่ระมัดระวังในการเก็บรักษา ตลอดจนของเล่นเด็กและของใช้สำหรับเด็กที่มีวัตถุดังกล่าวผสมอยู่นั้น อยู่ในความควบคุมของพระราชบัญญัติว่าด้วยการเก็บรักษาน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ.๒๕๓๔ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๕๓๐ พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ.๒๕๑๒ และพระราชบัญญัติน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ.๒๕๒๑

(๓.๓) วัตถุที่อาจทำให้เกิดอันตรายโดยการระคายเคือง เผาไหม้ง่าย ก่อให้เกิดอาการจุกของการหายใจ หรือเกิดอันตรายทางไฟฟ้า กลไก หรือความร้อนขึ้นโดยเหตุแห่งการออกแบบ (Design) หรือการไม่ระวังในการใช้ และรวมถึงของเล่นเด็กและของใช้สำหรับเด็กนั้น แม้ของเหล่านี้จะมีได้ก่อให้เกิดอันตรายในแง่ที่กล่าวมาใน (๓.๑) หรือ (๓.๒) แต่ถ้าการผลิตของนั้นขึ้นกระทำโดยไม่เหมาะสม จนมีลักษณะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชน อุตสาหกรรม และเศรษฐกิจของประเทศได้แล้ว กรณีก็อยู่ในเกณฑ์ที่จะกำหนดให้ต้องผลิตตามมาตรฐานที่ควบคุมตามพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ.๒๕๑๑ ได้อยู่แล้ว

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าไม่มีวัตถุอันตรายได้อีกที่ไม่มีกฎหมายควบคุม และกลับมีแนวโน้มว่ามีกฎหมายหลายฉบับที่อาจใช้ควบคุมวัตถุอันเดียวกันอีกด้วย และมีหลายกรณีกฎหมายเหล่านั้นเป็นอำนาจหน้าที่ของต่างกระทรวงกัน ดังนั้น ถ้าจะมีพระราชบัญญัติวัตถุที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. เป็นกฎหมายกลางขึ้นอีกฉบับหนึ่งแล้ว ความซ้ำซ้อนจะยิ่งเพิ่มพูนมากขึ้น ในการมาชี้แจงต่อคณะกรรมการกฤษฎีกา ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข (สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา) แถลงว่า ร่างพระราชบัญญัตินี้จะใช้ควบคุมวัตถุต่าง ๆ ในแง่ที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพเท่านั้น แต่เห็นว่า คำแถลงนั้นเป็นไปไม่ได้ในทางปฏิบัติ เพราะวัตถุแทบทุกชนิดอาจมีการใช้และมีผลได้ทั้งในทางสาธารณสุข อุตสาหกรรม เกษตรกรรมและพาณิชย์กรรม ตลอดจนความมั่นคงทางเศรษฐกิจและความปลอดภัยของประเทศ และการมีกฎหมายหลายฉบับ แม้จะมุ่งควบคุมเพื่อผลในแต่ละแง่แต่กลับทำให้ การผลิต การนำเข้าการส่งออก การมีการใช้ การเก็บรักษา การซื้อ การขาย ตลอดจนการทำลายวัตถุดังกล่าวจะยิ่งสับสนและซ้ำซ้อนมากขึ้นเท่านั้น

(๔) ข้อเสนอของกระทรวงสาธารณสุขที่ว่าแยกจากจะมีกฎหมายเฉพาะควบคุมวัตถุอันตรายต่าง ๆ แล้วเห็นควรให้มีกฎหมายกลางควบคุม “วัตถุที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ” (hazardous substances control) ขึ้นด้วย เช่นเดียวกับในต่างประเทศนั้น เมื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติที่กระทรวงสาธารณสุขเสนอมาฉบับนี้แล้ว พบว่ากระทรวงสาธารณสุขได้ร่างขึ้นโดยนำ Federal Hazardous Substances Act of 1960 ของสหรัฐอเมริกา มาผสมเข้ากับพระราชบัญญัติวัตถุมีพิษ พ.ศ.๒๕๑๐ นั้นเอง ซึ่งความจริงแล้วสหรัฐอเมริกาหาได้ประสงค์ให้มีกฎหมายหลายฉบับสำหรับควบคุมวัตถุอย่างเดียวกันไม่ แต่เดิมมาสหรัฐอเมริกายังไม่มีความคิดเกี่ยวกับการให้มีกฎหมายกลาง ดังนั้นเมื่อมีอันตรายเกิดขึ้นเกี่ยวกับวัตถุใดก็จะออกกฎหมายควบคุมวัตถุนั้นโดยตรง เช่น ยา ยาฆ่าแมลง ยาฆ่าโรคพืช ยาพิษ รถยนต์ กันชนรถยนต์ ตู้เย็น สารกัมมันตรังสีเสื้อผ้าที่มีสารไวไฟ นม ไข่ เนื้อ ฯลฯ และกฎหมายอื่นอีกมากมายหลายฉบับจน

กิตติความซ้ำซ้อนขึ้น ต่อมาจึงยกเลิกกฎหมายบางฉบับและรวมร่างกันเป็น Federal Hazardous Substances Act of 1960 ขึ้นโดยให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวงสาธารณสุข และในปี ค.ศ. ๑๙๗๒ ก็มีการปรับปรุงอีกครั้งโดยจัดตั้ง Consumer Product Safety Commission ขึ้นเป็นหน่วยงานกลาง และรับโอนงานการควบคุมวัตถุอันตรายมาจากกระทรวงต่าง ๆ รวมทั้งจาก กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงเกษตรด้วย ในการปรับปรุงนี้เนื่องจากมีกฎหมายบางฉบับ ยังคงพอจะใช้ได้อยู่ และเมื่อมีการโอนงานมาอยู่ที่เดียวกันแล้วปัญหาการควบคุมซ้ำซ้อนก็หมดไป เป็นส่วนใหญ่ และยังไม่มีเวลาพอจะปรับปรุงกฎหมายเหล่านั้นรวมกันทั้งหมดในระยะเวลาอันสั้น เท่านั้น กรณีจึงอาจทำให้เจ้าหน้าที่กระทรวงสาธารณสุขเข้าใจผิดไปว่าการออกกฎหมายควบคุม วัตถุต่าง ๆ จะต้องมีการหลายฉบับ ทั้งที่ความจริงสภาพเช่นนั้นมิใช่ความประสงค์ของนัก กฎหมายสหรัฐอเมริกาเลย แต่กรณีเป็นผลสืบเนื่องมาจากการดำเนินการไม่เหมาะสมในอดีต ต่างหาก ประเทศไทยจึงไม่ควรเอาตัวอย่างที่ล้มเหลวในต่างประเทศมาเป็นแบบอีก (ประวัติการ ร่างกฎหมายฉบับรวมของสหรัฐอเมริกานี้โปรดดูรายงานของรัฐสภาอเมริกันใน United States Code : Congressional and Administrative News 4573, 4574-4581, 4589-4591 and 4628-4629 (92 nd Congress-Second Session, 1972) และขณะนี้ประเทศไทยก็มี พระราชบัญญัติวัตถุมีพิษ พ.ศ.๒๕๑๐ และพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๑๑ เป็นกฎหมายกลางอยู่แล้ว

(๕) ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และกระทรวง อุตสาหกรรมที่มาชี้แจงต่อคณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็น ว่า ร่างพระราชบัญญัติวัตถุที่อาจ เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. นี้ ซ้ำซ้อนอยู่กับงานของกระทรวงต่าง ๆ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตาม กฎหมายอยู่แล้ว รวมทั้งกฎหมายบางฉบับที่อยู่ในหน้าที่ของกระทรวงสาธารณสุขเองด้วย แต่ ทั้งนี้มีข้อสังเกตที่น่าพิจารณาจากคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงสาธารณสุขซึ่งแถลงว่าสาเหตุสำคัญ ที่กระทรวงสาธารณสุขประสงค์เสนอพระราชบัญญัติฉบับใหม่นี้เนื่องมาจากกระทรวงสาธารณสุข พบว่าในทางปฏิบัติมีวัตถุอันตรายหลายอย่างที่ไม่ได้มีการควบคุมตามกฎหมาย อันก่อให้เกิด สภาพเสี่ยงอันตรายแก่ผู้บริโภคแม้กระทรวงสาธารณสุขจะเป็นผู้ร่วมรักษาการตามพระราชบัญญัติ วัตถุมีพิษ พ.ศ.๒๕๑๐ อยู่ด้วยก็ตาม แต่ข้อเสนอของกระทรวงสาธารณสุขให้มีการควบคุม วัตถุมีพิษต่าง ๆ ตามกฎหมายนั้นกลับมีอุปสรรคและมีการดำเนินการไปอย่างล่าช้าจนไม่สามารถ ให้ความคุ้มครองแก่ผู้บริโภคได้เพียงพอ โดยทั้งนี้เพราะการดำเนินงานของคณะกรรมการ ควบคุมวัตถุมีพิษค่อนข้างจะเน้นหนักไปทางวัตถุที่ใช้ในการเกษตรแต่ทางเดียว จากข้อเท็จจริงที่ วัตถุอันตรายหลายอย่างไม่มีการควบคุม (ทั้งที่กฎหมายมีอยู่แล้ว) ทำให้กระทรวงสาธารณสุข เข้าใจไปว่ากฎหมายไทยมีไม่เพียงพอจะใช้ได้

(๖) สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๘) มี ความเห็นว่าอุปสรรคที่กระทรวงสาธารณสุขประสบอยู่นั้นมิได้เนื่องมาจากกฎหมายของไทยมีไม่ เพียงพอที่จะควบคุมวัตถุอันตรายต่าง ๆ ในทางตรงกันข้าม ประเทศไทยกลับมีกฎหมายมาก เกินไปที่ใช้บังคับวัตถุอย่างเดียวกันด้วยซ้ำไป นอกจากกฎหมายต่าง ๆ ที่ใช้ควบคุมวัตถุอันตราย ดังที่กล่าวมาใน (๓.๑) (๓.๒) และ (๓.๓) แล้ว ยังมีกฎหมายอีกหลายฉบับที่ควบคุมทั้งอันตราย

และการรักษาคุณภาพควบคู่กันไป เช่น พระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ พ.ศ. ๒๕๐๖ พระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหาร พ.ศ. ๒๕๐๗ พระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ พระราชบัญญัติเครื่องสำอาง พ.ศ. ๒๕๑๗ และพระราชบัญญัติปุ๋ย พ.ศ. ๒๕๑๘ เป็นต้น นอกจากนั้นงานการควบคุมนี้กระจายไปยังกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ จนขาดการประสานงานกัน และไม่มีนโยบายกลางที่จะเป็นแนวทางให้กระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ดำเนินการโดยสอดคล้องกัน โดยอำนาจเหล่านี้กระจายกันอยู่ในกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งกฎหมายควบคุมวัตถุอันตรายทุกฉบับความจริงมีขอบเขตและแนวทางใช้บังคับเพื่อให้เกิดอันตรายแก่ทั้งประชาชน สัตว์ พืช และทรัพย์สินเหมือนกันทั้งสิ้น แต่กระทรวงผู้รักษาการตามกฎหมายได้ดำเนินการเพียง บางส่วนของกฎหมายที่มีอยู่เท่านั้น หาได้ดำเนินการเต็มตามอำนาจที่กฎหมายให้ไว้ไม่ เช่น เฉพาะแต่ในทางอนามัย ทางเกษตร หรือทางอุตสาหกรรม เป็นต้น ในสภาพที่เป็นปัญหาเช่นนี้การ แก้ไขย่อมไม่อาจกระทำได้โดยการมีกฎหมายฉบับใหม่ดังที่เสนอมานี้อีกฉบับหนึ่ง แต่จะต้อง แก้ไขกันที่การจัดองค์กรผู้ใช้บังคับกฎหมายต่างหาก ที่จะแบ่งแยกหรือรวบรวมอำนาจหน้าที่ของ กระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ เหล่านั้นกันอย่างไร และจะกำหนดแนวนโยบายในการควบคุมอย่างไร เพื่อลดงานที่ซ้ำซ้อนกัน และแบ่งแยกการควบคุมดูแลให้สอดคล้องกับความถนัดของเจ้าหน้าที่แต่ละฝ่าย ซึ่งการแก้ไขปัญหานี้เห็นว่า เป็นเรื่องใหญ่โดยต้องนำกฎหมายที่ควบคุมวัตถุอันตรายฉบับ ต่าง ๆ มารวมพิจารณากันทั้งหมดว่าควรรวมกฎหมายฉบับใดเข้าด้วยกันได้บ้างและควรจัดระบบ การบริการโดยรวมงานใดเข้ากันอย่างไร จึงใคร่ขอเสนอต่อคณะรัฐมนตรี เพื่อพิจารณาร่าง พระราชบัญญัติวัตถุที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. นี้อีกครั้งหนึ่งว่าควรจะดำเนินการ ต่อไปเช่นใด

(ลงชื่อ) อมร จันทรมบูรณ์

(นายอมร จันทรมบูรณ์)

รองเลขาธิการ ฯ

ปฏิบัติราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กุมภาพันธ์ ๒๕๒๒